

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że art. 45 ust. 8 zaskarżonego rozporządzenia wykracza poza ramy określone w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013⁽¹⁾, zawierającym upoważnienie, oraz pozbawia w istocie treści uprawnienia przyznane państwom członkowskim, wprowadzając ograniczający wymóg stanowiący ponowną interpretację uprawnień przyznanych tym państwom w podstawowym akcie prawnym.

Jednocześnie strona skarżąca uznaje, że uzasadnienie do zaskarżonego rozporządzenia nie zawiera wystarczających i szczegółowych podstaw, czego można wymagać. W mniemaniu strony skarżącej zmiana przepisu upoważniającego o takiej wadze i takim zakresie nie pozwala w praktyce wywnioskować, jaki przepis upoważniający Komisja przyjęła jako podstawę, oraz tego, w jakim dokładnie zakresie to uczyniła, przez co prawie całkowicie uniemożliwia badanie niezbędne z punktu widzenia pewności prawa.

Strona skarżąca podnosi również, że przyjęte przez Komisję przepisy wprowadzają dyskryminację w odniesieniu do gatunków drzew zwanych zagajnikami o krótkiej rotacji, a konkretnie, w odniesieniu do rolników zamierzających je sadzić. Obsadzenia lub plantatorzy obu rodzajów znajdują się w identycznej sytuacji, przez co nie ma uzasadnienia dla wprowadzania między nimi rozróżnienia według gatunków drzew, które zamierzają wybrać do swoich obsadzeń.

Ponadto strona skarżąca utrzymuje, że w całym procesie negocjacji rozporządzenia upoważniającego Komisja sprzeciwiała się nawet temu, by państwa członkowskie miały możliwość zakwalifikowania jako obszary proekologiczne obszarów obsadzonych zagajnikami o krótkiej rotacji. Zdaniem strony skarżącej wszystko wskazuje na to, że Komisja pragnęła uniknąć tej możliwości w praktyce w drodze zaskarżonych przepisów, dopuszczając się przy tym nadużycia władzy.

Wreszcie, strona skarżąca uważa w szczególności, że zaskarżone rozporządzenie narusza ogólną zasadę pewności prawa, ponieważ, po pierwsze, art. 45 ust. 8 rzeczono rozporządzenia jest w wielu aspektach niejasny, a po drugie, rozporządzenie nie gwarantuje wystarczającego okresu dostosowawczego przed swoim wejściem w życie, w celu przygotowania się do tak istotnej zmiany. Strona skarżąca utrzymuje, że naruszona jest również zasada uzasadnionych oczekiwań, ponieważ opracowując przepisy o wejściu w życie Komisja nie uwzględniła, że w dziedzinie rolnictwa może być w odpowiednim przypadku nieodzowny dłuższy okres dostosowawczy. Jednocześnie strona skarżąca uważa, że zaskarżony akt prawny stanowi także naruszenie prawa własności zapisanego w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347, s. 608).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Republika Słowacka przeciwko Komisji

(Sprawa T-678/14)

(2014/C 448/36)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 15 lipca 2014 r., w której wspomniana instytucja żąda od Republiki Słowackiej udostępnienia zasobów finansowych odpowiadających utraconym tradycyjnym zasobom własnym, i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji

Według Republiki Słowackiej, Komisja nie ma kompetencji do wydania zaskarżonej decyzji. Żaden przepis prawa UE nie przyznaje Komisji uprawnienia do działania w sposób, w jaki działała wydając zaskarżoną decyzję, czyli prawa do zobowiązania, w następstwie obliczenia kwoty utraconych tradycyjnych zasobów własnych pod postacią niepobranych należności celnych przywozowych, państwa członkowskiego, które nie było odpowiedzialne za ustalenie i pobranie rzeczonych należności celnych, aby udostępniło ono zasoby finansowe w ustalonej przez nią kwocie, która jej zdaniem odpowiada rzeczony stracie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wymogów pewności prawa

Według Republiki Słowackiej, nawet gdyby Komisja miała kompetencję do wydania zaskarżonej decyzji (której nie ma), instytucja ta naruszyła w niniejszej sprawie zasadę pewności prawa. Obowiązku nałożonego na Republikę Słowacką w zaskarżonej decyzji nie można było, zdaniem tego państwa członkowskiego, racjonalnie przewidzieć przed jej wydaniem.

3. Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowego wykonania kompetencji przez Komisję

Według Republiki Słowackiej, nawet gdyby Komisja miała kompetencję do wydania zaskarżonej decyzji (której nie ma) i wydając ją działała zgodnie z zasadą pewności prawa (czego nie uczyniła), w niniejszej sprawie instytucja ta nie wykonała swej kompetencji prawidłowo. Po pierwsze Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny, albowiem domaga się ona od Republiki Słowackiej zasobów finansowych, mimo iż utrata tradycyjnych zasobów własnych wcale nie miała miejsca lub nie była bezpośrednią konsekwencją wydarzeń, jakie instytucja ta przypisuje Republice Słowackiej. Po drugie Komisja naruszyła prawo do obrony Republiki Słowackiej oraz zasadę dobrej administracji.

4. Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

W ramach tego zarzutu Republika Słowacka twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera wiele braków, ze względu na które należy uznać je za niewystarczające, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i jednocześnie jest sprzeczne z zasadą pewności prawa. Zdaniem Republiki Słowackiej, Komisja nie wskazała w zaskarżonej decyzji jej podstawy prawnej. Ponadto instytucja ta w ogóle nie wyjaśniła źródła i podstaw niektórych z jej wniosków. Wreszcie, według Republiki Słowackiej, uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest pod wieloma względami niejasne.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-698/14)

(2014/C 448/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Ettelbrück, Luksemburg) Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: V. Christianos, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska